

Prelato laiškas (2007- ųjų vasaris)

Prelatas kviečia priimti Dievo valią, net ir tada, kai mums tai sunku: „Kilniai priimdami šį kvietimą, nors iš pradžių galbūt spirdamiesi ar dvejojdami, einame tikruoju keliu, vedančiu Jėzaus pėdomis.“

2007-02-06

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Apmąstykite švento Luko mums paliktą pasakojimą. „Pasibaigus

Mozės Įstatymo nustatytoms
apsivalymo dienoms, [Juožapas ir
Marija] nunešė kūdikį į Jeruzalę
paaukoti Viešpačiui, – kaip parašyta
Viešpaties Įstatyme: *Kiekvienas
pirmagimis berniukas bus pašvęstas
Viešpačiui*, – ir duoti auką, kaip
pasakyta Viešpaties Įstatyme: *porą
purplelių arba du balandžiukus.*“ (Lk
2, 22-24). Vos keliomis eilutėmis
gražiai aprašoma, kad Marija su
Juožapu keliauja į Jeruzalę vedami
aiškaus tikslo: vykdyti Dievo valios,
paskelbtos Mozės įstatyme. Jie
niekuo nedvejoja, nors kuo
puikiausiai galėjo pagalvoti, kad šis
paliepimas jiems negalioja. Jie
paprastai ir džiugiai paklūsta, šitaip
visų laikų vyrams ir moterims, o
ypač krikščionims, rodydami tobulą
ištikimybės Dievui ir paklusnumo jo
Įstatymams pavyzdį. Jūs, be abejo,
prisimenate, kokiais išmintingais
žodžiais šv. Josemaria aptarė
ketvirtąją džiaugsmingojo Rožinio
paslaptį: „*Matei? Jinai* –

***Nekalčiausioji! – paklūsta
Įstatymui, lyg būtų sutepta. Ar šis
pavyzdys tavęs, paikas vaike,
nemoko vykdyti šventojo Dievo
Įstatymo, kad ir kokios reikėtų
asmeninės aukos?“*** (Šventasis
Rožinis, IV džiaugsmo slėpinys).

Dievo Įstatymo laikymesi slypi visa krikščionybės išmintis. Nėra jokios kitos galimybės sekti Kristumi, kaip tik šiuo keliu: visiškai susitapatinant su dieviškąja valia. Taip elgėsi ir Švč. Mergelė Marija, ir šv. Juozapas kiekvieną savo gyvenimo akimirką. Laiškas Žydams, bylojantis apie Dievo Sūnaus atėjimą į Žemę, Jo lūpomis taria psalmės žodžius: „Aukų ir atnašų tu nebenori, bet paruošei man kūną. Tau nepatiko deginamosios atnašos ir aukos už nuodėmes. Tuomet aš tariau: štai ateinu, kaip knygos rietime apie mane parašyta, vykdyti tavo, o Dieve, valios!“ (Žyd 10, 5-7; plg. Ps 40, 7-9). Ir labai svarbu, kad tą pačią akimirką,

sutikdama priimti Nekaltą prasiđėjimą, Marija atsako archangelui Gabrieliui: „Štai aš, Viešpaties tarnaitė, tebūnie man, kaip tu pasakei“ (Lk 1, 38). Mergelės ištartas „tebūnie“ visiškai susitapatina su „štai ateinu“, ištartu Dievo Sūnaus, tapusio žmogumi, kad mus išganytų. Šventasis Tėvas sako: „Šių dviejų „štai aš“ paslaptis – „štai aš“, ištartas Sūnaus, ir „štai aš“, pasakytas Motinos – kurie, būdami vienas kito atspindžiai, įkūnija vieną Dievo meilės valią „amen“, mus žavi ir mes, kupini dėkingumo, Dievą garbiname“ (Homilija, 2006/3/25).

Tačiau šis žavėjimasis ir padėkojimas turi būti vaisingi ir pasireikšti konkrečiais darbais. Nes – prisiminkime Jėzaus žodžius – „Ne kiekvienas, kuris man šaukia: „Viešpatie, Viešpatie!“, įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią“ (Mt 7, 21). Didis Viešpaties priekaištas jo

laikotarpio žmonėms, kuris skirtas ir mums, byloja, kad dažnai apsiribojam savo meilę Dievui skelbti vien žodžiu, o darbus nustumiamė į šalį. Apie tai vienoje savo Evangelijos pastraipoje, kurią už kelių dienų skaitysime Šventose mišiose, kalba Šv. Morkus: „Gera apie jus, veidmainius, pranašavo Izaijas, kaip parašyta: *Ši tauta šlovina mane lūpomis, bet jos širdis toli nuo manęs*“ (Mk 7, 6).

Apmąstykite mūsų Tėvo žodžius: **„Tavo malda turi būti Dievo vaiko malda; ne veidmainių, kuriems Jėzus sako: „Ne kiekvienas, kuris man šaukia: „Viešpatie, Viešpatie!“, įeis į dangaus karalystę“.**

Tavo malda, tavo šūksnis „Viešpatie! Viešpatie!“ turi būti tūkstančiais įvairiausių būdų susijęs su tavo diena, su troškimu ir pastangomis vykdyti Dievo valią“ (Šv. Josemaria, *Kalvė*, n. 358).

Nuolat savęs klausime: „Ar ištikimai vykdu Dievo valią? Ar siekiu be jokių išlygų vykdyti visus jo priesakus? Šias šv. Josemarija mintis ištarti lengva, tačiau turim atvirai pripažinti, kad tikrovėje atsiranda, o kartais ir patys prisikuriame daug sunkumų, trukdančių priimti ir mylėti mūsų dangiškojo Tėvo valią. Liga, fizinis ar dvasinis negalavimas, netikėta kliūtis darbe, nesutarimai su artimaisiais, nenusisekę planai, – visos šios smulkmenos yra konkrečios progos, kurias kasdieninėmis aplinkybėmis mums siunčia Viešpats, ir prašo ištikimai tarnauti. Kilniai priimdami šį kvietimą, nors iš pradžių galbūt spirdamiesi ar dveiodami, einame tikruoju keliu, vedančiu Jėzaus pėdomis, ir tiksliai vykdome Jo kvietimą kiekvieną dieną ant pečių nešti savo kryžių ir taip visiškai su Juo susitapatinti (plg. Lk 9, 23).

Kaip atsakome į šiuos dieviškus raginimus? Ar mokame už pačių menkiausių dienos bėdų išvelgti meilingą mūsų Dievo Tėvo valią? Ar suvokiame, kad visa tai – tarsi kirčiai kalnu, kuriuo šventoji Dvasia, dieviškoji menininkė, mūsų sielose kala Kristaus paveikslą?

Mano dukros ir sūnūs, dosniai tarnaukime! Klausykime šv. Josemaria patarimo: „***Nepakliūk į užburtą ratą! Tu mąstai: kada tatai vienaip ar kitaip susitvarkys, tada nieko nepašyks-tėsiu savo Viešpačiui Dievui. Argi Jėzus nelaukia iš tavęs besąlyginio dosnumo, kad Jis Pats sutvarkytų reikalus geriau, negu įsivaizduoji? Tvirtas pasiryžimas, logiška išvada: kiekvieną kasdienos akimirką stengsiuos kiek galėdamas vykdyti Dievo Valią.***“ (Kelias, Nr. 776).

Šią mintį tęsia kiti žodžiai, taip pat iš *Kelio*, ugnimi išrašyti mūsų Tėvo širdyje: „***Pasakojama apie vieną sielą, kuri, maldoje kalbėjusi Viešpačiui: „Jėzau, myliu Tave”, išgirdo iš dangaus tokį atsakymą: „Meilė yra darbai, o ne geri ketinimai”. Pagalvok, ar kartais ir tu neužsitarnauji šio švelnaus priekaišto***“. (*Kelias*, n. 933).

Kaip tik šiomis dienomis šiam dieviškam posakiui sukanka 75 metai. Mūsų Tėvas daug kartų prisimindavo šį nutikimą, įvykusį 1932-ųjų vasario 16-ąją, bet visuomet pasakodavo taip, kad nepaaiškėtų, kam taip yra nutikę. Ir tik tada, kai jis iškeliavo namo į Dangų, iš jo asmeninių užrašų apie šį įvykį sužinota išsamiai ir jis aprašytas vienoje iš biografijų.

Mūsų Įkūrėjas keletą dienų kentė stiprų peršalimą ir, kaip pats teigia savo asmeniniuose užrašuose, „***šia***

***proga tapau ne toks dosnus
savajam Dievui, sumenko malda,
nebeskyriau Viešpačiui tų darbų,
kurių Jo vaikas per dieną gali Jam
pasiūlyti tūkstančius. Ėmiau tą
suvokti, – pasakoja, – suvokiau,
kad vengiu progų skirti daugiau
jėgų ir laiko pamaldumo
praktikoms, bet ramindavausi
galvodamas: „Paskui, kai
atsigausiu, kai pagerės taviškių
finansinė buklė, tada!“*** (Asmeniniai
užrašai, n. 606 (1932/2/16). Plg. Su
Andrés Vazquez de Prada knyga
Opus Dei įkūrėjas, I t., 417 p.)

Koks žmogiškas mums iškyla šv.
Josemaria paveikslas! Jam kaip ir
mums teko kovoti su tokia daugybe
smulkmenų. Kaip ir mes, jam
pritrūko sveikatos, kentė nepriteklių,
laiko stygių, nenorą... Kaip jis gali
mūsų nesuprasti, kai jo prašome
pagalbos peržengti mūsų trūkumus?
Drąsiai prašykime jo užtarimo, nes
jis puikiai supranta mūsų sunkumus.

Tačiau visada būkime pasirengę
pripažinti Dievo valią pačiomis
įvairiausiomis aplinkybėmis,
nesidangstydami pasiteisinimais,
kuriuos kuo lengviausiai
sugalvojame, norėdami nesijausti
kalti, kad nebesam tokie dosnūs.

Toliau tęsiu šv. Josemaria
pasakojimą. „Tą vasario 16-ąją,
dalindamas Komuniją Šv. Izabelės
vienuolėms, širdyje kalbėjausi su
Jėzumi Kristumi ir be žodžių Jam
rodžiau tą patį, ką dieną naktį vis
kartodavau: **„Aš Tave myliu labiau
nei šitos“. Staiga, – priduria jis, – be
žodžių supratau: „Meilė įrodoma
darbais, o ne gerais ketinimais“.**
**Tą akimirką kuo aiškiausiai
pamačiau, koks esu nedosnus, ir
atmintin grįžo daugybė, regis,
nereikšmingų smulkmenų, į kurias
nekreipiau dėmesio, bet kurios
man padėjo aiškiai suvokti, koks
buvau nekilnus. O Jėzau! Padėk
savo asiliukui tapti didžiai**

dosniam. Darbai! Darbai!“ (Ten pat).

Mons. Alvaro aiškino, kad šis Viešpaties įsikišimas šv. Josemaria labai sukrėtė, ir ne todėl, kad jo malda būtų buvusi silpna, o todėl, kad Dievas iš jo prašė dar daugiau, ir šiuo paraginiu apšvietė jo protą ir sustiprino širdį, kad jis prisimintų tas „regis, nereikšmingas smulkmenas“, kurias dar reikia tobulinti. Taip mūsų Įkūrėjas ir pasielgė, o šis „meilus Jėzaus pabarimas“ visą likusį gyvenimą jį įkvėpė dar uoliau tarnauti Dievui ir žmonėms.

Šią pamoką galime ir turime išmokti ir mes. Kasdieniame gyvenime be išlygų vykdoma dieviškoji valia yra pagrindinis, tikrasis kelias, vedantis tiesiai pas mūsų Viešpatį ir į vaisingą apaštalavimą. Tą vienoje homilijoje priminė ir Šventasis Tėvas:
„Nuolankus sekimas dangiškuoju Mokytoju krikščionis paverčia taikos

liudytojais ir skleidėjais. Galima sakyti, kad ši vidinė nuostata mums padeda ir surasti krikščionišką atsaką į pasaulio taikai grasinantį smurtą. Žinoma, tas atsakas nėra nei kerštas, nei neapykanta, nei griebimasis netikro dvasingumo. Kristaus mokinių atsakas – eiti tuo keliu, kurį pasirinko Jis – tas, kuris nepaisydamas savo laikotarpio ir visų laikų blogybių, nedvejodamas apsikabino kryžių ir patraukė ilgesniu bet tikruoju meilės keliu. Sekdami Jo pėdomis ir mes turime stengtis blogiui priešintis gėriu, melui – tiesa, neapykantai – meile“ (Benediktas XVI, Homilija, 2006/3/1).

Su meile jus laimina

Jūsų tėvas

+ Javier.

Roma, 2007-ųjų vasario 1d.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-uju-
vasaris/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-uju-vasaris/) (2026-02-20)